

LE 15/8 + HÔTEL MONTEREY

Chantal Akerman

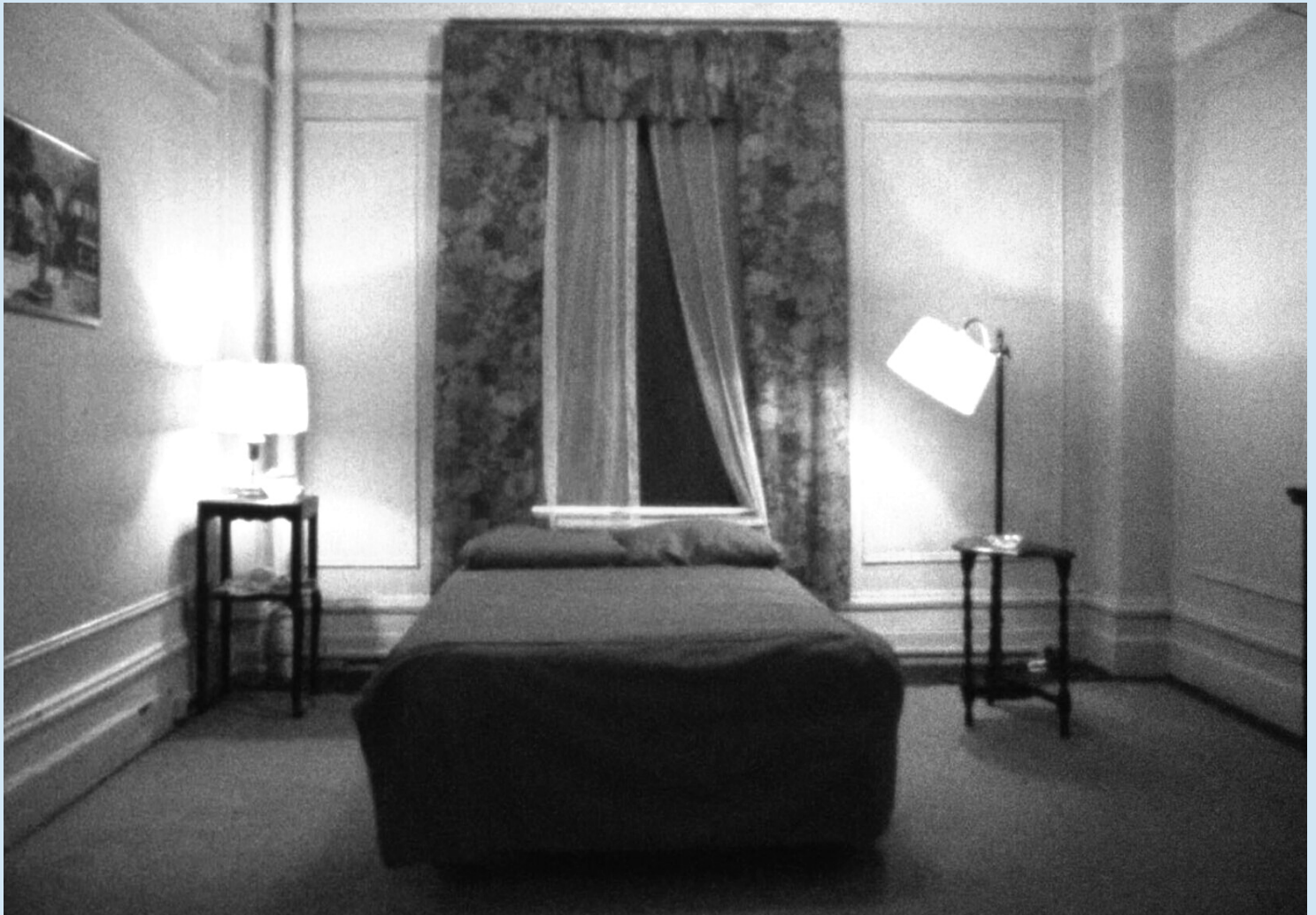
1097

ESTREA EN NUMAX: 18.04.2023 | V.O.S.E. | 103 min

Le 15/8 (Chantal Akerman | 1973 | 43 min)
15 de agosto, en París. Chris, unha rapaza
finlandesa que acaba de chegar cidade pasa o seu
tempo nun apartamento.

Hôtel Monterey (Chantal Akerman | 1974 | 60 min)
Chantal Akerman bríndanos, neste documental
silente, un relato sobre o Hotel Monterey, un
espazo para artistas marxinais e persoas en
situacións de exclusión social.

Cara un cinema corporal

Por Ivone Margulies

Nos meus filmes, sigo unha traxectoria oposta á dos creadores de filmes políticos. Eles teñen o esqueleto, a idea e logo simbolízana: eu teño en primeiro lugar a carne, o esqueleto aparecerá máis tarde - Chantal Akerman

O cinema de Akerman é postgodardiano en sensibilidade. A oposición da cineasta da carne ao esqueleto personifica a dicotomía entre o feito e a estrutura, que anima a noción dunha representación veraz e adecuada da realidade durante os anos cincuenta e sesenta. Máis que simplemente privilexiar a experiencia, a metáfora corpórea de Akerman indica a súa preocupación por ir máis alá dos aspectos materiais e estruturais do cinema. O seu interese na fisicalidade humana ten un peso que difire significativamente da estética superficial no cinema modernista.

O cinema hiperrealista de Akerman revisa a énfase modernista sobre a materialidade a expensas da referencialidade. Seguindo a suxestión presente no cinema de Michael Snow e expresada na súa apreciación de Cézanne, a afirmación de Akerman dunha narrativa de representación dirixe a crítica da imaxe realista dos anos sesenta. A súa énfase nos aspectos representativos e materiais do cinema suxire unha alternativa tanto a un realismo analóxico (o neorealismo, por exemplo) como a un realismo de ideas (como o proxecto antilusianista de Jean-Luc Godard). Subordinando o tema do antilusianismo e as dualidades que nos dan información (a superficie fronte á perspectiva do Renacemento, o discurso fronte á historia, etc.), ela tamén rompe coa frontalidade resolta (dirección directa) de certas tendencias no modernismo cinematográfico.

Akerman traballa dentro da “flutuación da énfase do concreto/materialista ao naturalista/realista”. Explicando a cámara fixa no seu documental estrutural *Hôtel Monterey* (1972), Akerman establece o principio de estética minimalista e hiperrealista: “Cando miras unha imaxe, se miras só un segundo obtés información, ‘isto é un corredor’. Pero despois dun tempo esqueces que é un corredor, só ves que é amarelo, vermello, e logo reaparece como corredor”.

En *Hôtel Monterey* e *News from Home* (1976), dous dos filmes de Akerman realizados en Nova York baixo a influencia do cinema estrutural, un plano fixo dun corredor baleiro ou dun vagón de metro abarrotado (ausencia humana, presenza humana) mapean a gama de posibilidade do filme estrutural. Cando a porta do ascensor se abre a un corredor baleiro en *Hôtel Monterey*, a imaxe pode considerarse como un conxunto de liñas, cores e ilusións de perspectiva. Cando se abre ao vestíbulo cheo de xente, a dirección da cámara artículase de forma máis interesante, como un dilema: este momento de recoñecemento mutuo insinúa un rexistro do rendemento para o filme estrutural documental. A dicotomía entre dous tipos de espazo (o ascensor e os diversos pisos) recoñécese só cando se activa o “obturador” - as portas do ascensor- nun efecto espello. A cámara está fixada no ascensor ou, en *News from Home*, perpendicular ás portas de apertura do metro en movemento, o que garante un escenario en constante cambio, a medida que novos estraños se atopan.

Fragmento de Margulies, I. (2018). *Nada ocorre. El hiperrealismo cotidiano en Chantal Akerman* (L. del Moral, Trad.). 8mm. (Obra orixinal publicada en 1996)

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

Una familia en Bruselas,
Chantal Akerman.
Tránsito, 2021

Nada Ocorre.
Hiperrealismo cotidiano
en Chantal Akerman,
Ivone Margulies.
8mm, 2018

Mi madre se ríe,
Chantal Akerman.
8mm, 2019